

Marina Gvozdrenović

ZALEĐENI PUPOVI

U ovom trenutku, dok gledam svoj odraz u zrcalu, samo mi jedna misao prolazi glavom. Kad sam samoj sebi postala stranac? Gledam čudakinju koja koljenom lijeve noge pritišće poklopac kartonske kutije, da se ne bi otvorila, jer je očito pretrpana. U lijevoj ruci široka izolir-traka, u desnoj škare. Gdje su nestali okrugli, medni obrazi kojima tete u prolazu nisu mogle odoljeti? Odavno me već ne štipaju za njih. Kad je malen, prćast nos prestao to biti i odlučio megalomanski zauzeti cijelo moje lice? Mogu se zakleti da mi se, onako lud, upravo ruga zajedno s rascvjetalom bubuljicom koja mu se, bahata, smjestila zdesna. Možda ne vidim jasno, možda haluciniram od predmenstrualnog bola koji sijeva iz donjeg dijela trbuha direktno u cijelu lijevu nogu, onu hrabru što se bori s duhovima iz pretrpane kutije.

Proljeće ne kuca, nenajavljeno preuzme moj grad. Sinoć su gole, beživotne grane platana u mojoj ulici bile stara, grbava vještica koja je dugim prstima zarobila mjesec, a već jutros suhe vještice nema i sve se žuti i zeleni. Prvi put u životu ne radujem se ovom rađanju. Ne radujem se ni sutrašnjem ponedjeljku, već čujem da me trideset puta dozivaš, onako bez veze, ako ništa, da nam se barem pogledi sretnu negdje na sredini razreda. Iako samoj sebi tad izgledam poput idiota koji se smije bez ikakvog razloga, ipak mi je nekako lakše kad prepoznam sličnog idiota u tebi.

Kartonsku, praznu kutiju od Plazma keksa koju mi je dala narančasta gospođa iz Konzuma, ona koja najtanje reže mortadelu, stavila sam jutros nasred sobe.

– Sve što ti treba! - pisalo je na kutiji. – Tako je. - pomislila sam i počela ubacivati unutra sve što me podsjećalo na zadnjih devet godina moga života. Rekli su da krećemo dalje, pa evo krećem, pokušavam. U rukama mi je papirni brod koji si mi napravio. Zašto ga nisam odmah bacila, zašto sam ga zadržala predugo, preblizu? Tko zna koliko dugo bih razmišljala o bijelom papiru, da me u tome nisu prekinule dvije slane kapi koje su se razlile po njemu. Ljutito sam ga ubacila u kutiju. Mogu li unutra ubaciti i tugu, i ljutnju, i sreću prošlih godina? Da se, kad je jednom zatvorim, više ničega ne sjećam. Mogu li u nju ubaciti svoj prvi, svoj jedini poljubac? - Moram ti nešto šapnuti... - rekao si i poljubio me u obraz. Kako si hrabar bio kad smo imali devet.

Ove moje godine me mrze, podsmjehuju se osjećajima koje ne smijem naglas ni izgovoriti, jer još smo mladi i nije vrijeme. A kad najesen krenemo u srednju, možda će te ovako gledati netko drugi, netko tko godine ne shvaća toliko ozbiljno. Hoćeš li me zaboraviti odmah? Zato sam jučer zatvorila onu kutiju, trajno. Morala sam, jer ću jedino tako preskočiti visoki zid u ovoj slijepoj ulici. Da je nisam oblijepila onom izolir-trakom, nekako bi me već tvoj brod ponovno dohvatio i povukao dolje. Dobro sam uradila, pospremila sam osjećaje, doslovno. Mirna odlazim u školu, moje poker-lice ništa ti više neće odati. Mene je već uvjerilo da mi je svejedno. Pogledam usput u Katin vrt, pao snijeg po pupovima voćaka. Neka, možda bolje da ih takve zaledi, kad bi bar mogao pasti po nama.